

theo khuynh hướng của thế gian.

Nếu có một người nào trong số các anh chị em đã tới thời điểm để từ bỏ con đường của Chúa—vào bất cứ thời điểm nào trong cuộc sống—thì các anh chị em sẽ cảm thấy hối tiếc nhiều về việc xem thường những lời dạy của Thượng Đế, đã vi phạm những lời hứa thiêng liêng nhất đã được lập trước mặt Thượng Đế, phụ thuộc vào óc xét đoán của mình, hoặc tự hào về sự khôn ngoan của mình.

Nếu đúng là trường hợp như vậy thì tôi khuyên các anh chị em hãy hối cải và trở lại con đường đúng.

Một lần nọ, một đứa cháu gọi điện thoại cho ông nội nó để chúc ông sinh nhật vui vẻ. Nó hỏi ông bao nhiêu tuổi. Ông nó nói rằng ông đã 70 tuổi rồi. Đứa cháu nội suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Ông nội ơi, ông nội đã bắt đầu lại từ 1 tuổi à?”

Trong thời thơ ấu và niên thiếu, người ta nghĩ rằng họ sẽ không bao giờ già; ý nghĩ về cái chết dường như không bao giờ có thật—đó là cho những người rất già—và còn lâu lắm mới đến thời điểm đó. Khi thời gian trôi qua, nhiều tháng và năm trôi qua, cho đến khi các nếp nhăn trên mặt bắt đầu xuất hiện, năng lực giảm bớt, nhu cầu đi khám bác sĩ trở nên thường xuyên hơn, và vân vân.

Sẽ đến ngày mà chúng ta sẽ gặp lại Đấng Cứu Chuộc và Đấng Cứu Rỗi, Chúa Giê Su Ky Tô. Tôi cầu xin rằng vào dịp thiêng liêng và cao quý đó, chúng ta có thể nhận ra Ngài vì sự hiểu biết chúng ta có về Ngài và vì đã tuân theo những lời dạy của Ngài. Ngài sẽ cho chúng ta thấy những dấu đóng đinh ở trên tay chân Ngài, và chúng ta sẽ cùng ôm nhau rất lâu, khóc vì niềm vui đã đi theo con đường của Ngài.

Tôi làm chứng cùng mọi người trên thế gian rằng Chúa Giê Su Ky Tô hằng sống. Ngài khuyên nhủ chúng ta: “Hãy nghe đây, Hỡi các quốc gia trên trái đất, hãy nghe lời nói của Thượng Đế là Đấng đã sáng tạo ra các ngươi” (GLGU 43:23). Cầu xin cho chúng ta chú ý, lưu tâm, thấu hiểu, và am hiểu chính xác sứ điệp “Thượng Đế là Đấng đã sáng tạo ra [chúng ta]” để chúng ta không đi sai đường, tôi cầu xin trong tôn danh của Chúa Giê Su Ky Tô, A Men. ■

Bài của Anh Cả W. Craig Zwick
Thuộc Nhóm Túc Sở Thầy Bảy Mươi

Em Đang Nghĩ Gì Vậy?

Tôi nài xin các anh chị em hãy tập hỏi câu hỏi này, khi dụi dàng cảm thông với kinh nghiệm của người kia: “Anh hoặc em đang nghĩ gì vậy?”

Cách đây 41 năm, tôi leo lên ngồi vào ghế tài xế của một chiếc xe vận tải 18 bánh với người vợ xinh đẹp là Jan, và đưa con sơ sinh Scotty. Chúng tôi chở một lô hàng nặng với các vật liệu xây dựng xuyên qua vài tiểu bang.

Vào thời kỳ đó, không có luật thắt dây an toàn hoặc ghế ngồi trong xe hơi cho trẻ sơ sinh. Vợ tôi ôm đứa con trai yêu quý của chúng tôi trong vòng tay của cô ấy. Lời cô ấy nói: “Chúng ta chắc chắn là ở trên cao so với mặt đất,” đã làm cho tôi nghĩ về những cảm nghĩ lo lắng của cô ấy.

Trong khi chúng tôi lái xe xuống Đèo Donner lịch sử, là một phần dốc của đường xa lộ, thì bất thành linh buồng lái của chiếc xe vận tải bỗng nhiên ngập đầy khói dày đặc. Rất khó thấy đường, và chúng tôi hầu như không thể thở được.

Với một cái xe moóc dài kéo ở phía sau, thì chỉ thắng thôi cũng không đủ để giảm nhanh tốc độ. Tôi hoảng hốt cố gắng dừng lại bằng cách sử dụng thắng của động cơ và sang số chậm lại.

Ngay khi tôi vừa đậu xe vào lề đường, nhưng trước khi chúng tôi hoàn toàn ngừng lại, thì vợ tôi mở cửa buồng lái và nhảy vội ra ngoài tay ôm đứa con sơ sinh của chúng tôi.

Tôi đã bắt lực nhìn theo khi thấy họ té xuống đất.

Ngay sau khi đã dừng xe lại rồi, tôi phóng ra khỏi buồng lái đang bốc khói. Tim tôi đập nhanh khi tôi chạy ngang qua những tảng đá và cỏ dại rồi ôm chầm lấy vợ con tôi. Cánh tay và khuỷu tay của Jan bị thương và chảy máu, nhưng may mắn thay vợ con tôi đều còn sống. Tôi ôm chặt vợ con tôi trong khi bụi đất vẫn còn đầy ở đó bên lề đường xa lộ.

Khi tim tôi đã đập trở lại bình thường và hơi thở đã đều đặn, tôi la lên: “Em đang nghĩ gì vậy? Em có biết là điều đó nguy hiểm như thế nào không? Em có thể đã chết rồi đó!”

Vợ tôi nhìn lại tôi, lệ chảy dài trên đôi má lem luốc khói của cô ấy, và nói một lời xuyên thấu vào lòng tôi và tôi vẫn còn nhớ mãi: “Em chỉ cố gắng để cứu con trai chúng ta mà thôi.”

Tôi nhận thấy rằng trong giây phút đó vợ tôi đã nghĩ rằng máy xe đang cháy, vì sợ xe sẽ phát nổ, và chúng tôi sẽ chết. Tuy nhiên, tôi biết đó chỉ là do điện bị hỏng—nguy hiểm nhưng không gây tử vong. Tôi nhìn người vợ yêu quý của mình, dụi dàng xoa đầu đứa con trai sơ sinh, và tự hỏi người phụ nữ nào sẽ làm một điều gì đó dũng cảm như vậy.

Tình trạng này có thể là nguy hiểm về mặt tinh thần vì máy xe chúng tôi hỏng theo nghĩa đen. Với lòng biết ơn, sau khi chịu đựng cảnh tượng im lặng trong một khoảng thời gian hợp lý, mỗi người chúng tôi tin tưởng rằng người kia là có lỗi, cuối cùng chúng tôi bày tỏ cảm xúc mà đã khơi dậy cơn bộc phát của chúng tôi. Những cảm nghĩ yêu thương và sợ hãi được chia sẻ vì sự an toàn của người kia đã giữ cho tình huống nguy hiểm không làm hủy hoại hôn nhân mà chúng tôi đang trân quý.

Phao Lô đã cảnh báo: “Chớ có một lời dữ nào ra từ miệng anh em; nhưng khi đáng nói hãy nói một vài lời lành giúp ơn cho và có ích lợi cho kẻ nghe đến” (Ê Phê Sô 4:29). Lời nói của ông ngụ ý một mức độ tinh khiết nào đó.

Cụm từ “chớ có một lời dữ nào” có nghĩa là gì đối với các anh chị em? Tất cả chúng ta thường trải qua những cảm nghĩ tức giận mạnh mẽ—của mình và của những người khác. Chúng ta đã thấy cơn tức giận không kiểm chế bộc phát ở nơi công cộng. Chúng ta đã trải qua điều đó như là một cơn “điên cuồng” ở những trận

đấu thể thao, trong lĩnh vực chính trị, và ngay cả trong nhà của chúng ta.

Đôi khi con cái nói chuyện với cha mẹ yêu quý với những lời vô lễ. Vợ chồng, là những người đã chia sẻ một số kinh nghiệm phong phú và dịu dàng nhất của cuộc sống, đánh mất hướng đi và lòng kiên nhẫn với nhau và lớn tiếng với nhau. Mặc dù là con cái giao ước của Cha Thiên Thượng nhân từ, tất cả chúng ta đều hối tiếc vì đã nhanh chóng phê phán một cách tự mãn và đã nói lời lỗ mắng trước khi chúng ta hiểu tình huống từ quan điểm của người khác. Chúng ta đều đã có cơ hội để biết rằng những lời nói tiêu cực có thể làm nên một tình huống từ nguy hiểm đến chết người.

Một bức thư mới đây của Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn đã nói rõ: “Phúc âm của Chúa Giê Su Kỵ Tô dạy chúng ta phải yêu thương và đối xử với tất cả mọi người bằng lòng nhân từ và lịch sự—ngay cả khi chúng ta không đồng ý.” (Thư của Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn đề ngày 10 tháng Giêng năm 2014). Thật là một lời nhắc nhở siêu việt rằng chúng ta có thể và nên tham gia vào việc tiếp tục cuộc đối thoại lễ độ, nhất

là khi chúng ta nhìn thể giới từ những quan điểm khác nhau.

Tác giả sách Châm Ngôn khuyên bảo: “Lời đáp êm nhẹ làm người cơn giận; Còn lời xẵng xồm trên thanh nộ thêm” (Châm Ngôn 15:1). “Lời đáp êm nhẹ” bao gồm một câu trả lời hợp lý—những lời nói có kỷ luật từ một tấm lòng khiêm nhường. Điều đó không có nghĩa là chúng ta không bao giờ nói thẳng hoặc là chúng ta thỏa hiệp với lẽ thật của giáo lý. Những lời nói thẳng có thể dịu dàng về mặt tinh thần.

Sách Mặc Môn có một ví dụ nổi bật về lời lẽ khẳng định cũng được đưa ra trong bối cảnh của một sự bất đồng trong hôn nhân. Các con trai của Sa Ri A và Lê Hi đã được sai trở lại Giê Ru Sa Lem để lấy các bằng khắc bằng đồng và đã không trở lại. Sa Ri A tin là các con trai của mình đang trong nguy cơ bị hãm hại rồi và lòng bà tràn đầy tức giận và cần phải đổ lỗi cho ai đó.

Hãy lắng nghe câu chuyện qua quan điểm của con trai bà là Nê Phi: “Vì [mẹ tôi] tưởng chúng tôi đã chết trong vùng hoang dã rồi, và bà cũng đã oán trách cha tôi, bảo ông là một người mộng tưởng hão huyền; bà bảo: ‘Này, ông đã đem chúng tôi xa lìa đất thừa hưởng của chúng ta, và nay các con trai tôi không còn nữa, và rồi đây chúng ta sẽ chết trong vùng hoang dã’ (1 Nê Phi 5:2).

Bây giờ, chúng ta hãy xem xét điều Sa Ri A có lẽ đã nghĩ. Lòng bà tràn đầy lo lắng về những đứa con trai của mình, hay gây gổ với nhau, phải quay trở lại nơi mà cuộc sống của chồng mình đã bị đe dọa. Bà đã đổi ngôi nhà đáng yêu và bạn bè của mình để lấy một cái lều trong một vùng hoang dã hẻo lánh trong khi vẫn còn ở tuổi sinh nở. Vào giây phút bị căng thẳng vì sợ hãi, Sa Ri A dường như đã anh dũng nhảy xuống, một cách vô lý, từ trên cao của một chiếc xe tải đang phóng như bay với một nỗ lực để bảo vệ gia đình của mình. Bà đã bày tỏ mối quan tâm chính đáng với chồng mình bằng lời lẽ tức giận, nghi ngờ và đổ lỗi—một lời lẽ trong đó toàn thể nhân loại dường như thành thạo một cách đáng ngạc nhiên.

Tiên Tri Lê Hi lắng nghe nổi sợ hãi mà đã gây ra cơn tức giận của vợ

ông. Sau đó, ông đã đưa ra một phản ứng có kỷ luật bằng lời lẽ đầy trắc ẩn. Trước hết, ông có được lẽ thật về những sự việc trông giống như từ quan điểm của bà: “Và . . . cha tôi nói với bà rằng: Tôi biết tôi là người trông thấy các khả tượng, . . . và [nếu] tôi đã ở lại Giê Ru Sa Lem, [thì chúng ta có lẽ] bị chết cùng với đồng bào của tôi” (1 Nê Phi 5:4).

Sau đó chồng của bà đã giải quyết những nỗi lo sợ của bà về sự an sinh của các con trai của họ, như Đức Thánh Linh đã làm chứng một cách chắc chắn với ông và nói rằng:

“Nhưng này, tôi đã được vùng đất hứa, đó là điều làm tôi hết sức vui mừng; phải, tôi biết là Chúa sẽ giải cứu các con trai tôi khỏi bàn tay của La Ban. . . .

“Và với những lời lẽ như vậy, cha tôi, . . . đã an ủi mẹ tôi, . . . về chúng tôi” (1 Nê Phi 5:5–6).

Ngày nay có một nhu cầu rất lớn đối với những người nam và phụ nữ để nuôi dưỡng lòng tôn trọng dành cho nhau qua những khác biệt lớn về niềm tin và hành vi, và qua những động lực khác biệt của họ. Chúng ta không thể nào biết hết những điều mang đến tâm trí của mình hoặc thậm chí để hiểu trọn vẹn bối cảnh của những thử thách và lựa chọn mà mỗi người chúng ta gặp phải.

Tuy nhiên, điều gì sẽ xảy ra với “lời dữ” mà Phao Lô đã đề cập đến nếu vị thế của chúng ta bao gồm sự đồng cảm trước hết với kinh nghiệm của người khác? Khi hiểu biết trọn

vẹn các giới hạn của sự không hoàn hảo và yếu điểm của mình, tôi nài xin các anh chị em hãy tập hỏi câu hỏi này, khi dụi dụi thông cảm với kinh nghiệm của người kia: “Anh hoặc em đang nghĩ gì vậy?”

Hãy nhớ lúc Chúa đã làm Sa Mu Ên và Sau Lơ ngạc nhiên bằng cách chọn một cậu bé chần chừ, Đa Vít ở Bết Lê Hem, làm vua của Y Sơ Ra Ên? Chúa phán bảo với vị tiên tri của Ngài: “Đức Giê Hô Va chẳng xem điều gì loài người xem; loài người xem bề ngoài, nhưng Đức Giê Hô Va nhìn thấy trong lòng” (1 Sa Mu Ên 16:7).

Khi buồng lái của chiếc xe vận tải của chúng tôi bốc khói, vợ tôi đã hành

động một cách dũng cảm nhất mà bà có thể tưởng tượng được để bảo vệ con trai của chúng tôi. Tôi cũng đã hành động như là một người bảo vệ khi tôi chất vấn về điều lựa chọn của bà. Trong khi kinh hoàng thì việc ai đúng hơn cũng không quan trọng. Điều quan trọng là lắng nghe nhau và hiểu quan điểm của người kia.

Việc sẵn lòng để hiểu nhau sẽ thay đổi “lời dữ” thành “lời lành giúp ơn.” Sứ Đồ Phao Lô hiểu điều đó, và ở một mức độ nào đó, mỗi người chúng ta cũng có thể cảm nhận được điều đó. Điều đó có thể không thay đổi hoặc không giải quyết được vấn đề, nhưng khả năng quan trọng hơn có thể là liệu lời lành giúp ơn có thể thay đổi chúng ta hay không.

Tôi khiêm nhường làm chứng rằng chúng ta có thể “có lời lành giúp ơn” qua lời lẽ đầy trắc ẩn khi ân tứ được trau dồi của Đức Thánh Linh xuyên thấu lòng chúng ta với mỗi đồng cảm đối với những cảm nghĩ và hoàn cảnh của người khác. Điều này làm cho chúng ta có khả năng thay đổi những tình huống nguy hiểm thành những nơi thánh. Tôi xin làm chứng về một Đấng Cứu Rỗi nhân từ, là Đấng “nhìn thấy trong lòng [chúng ta]” và quan tâm đến điều chúng ta đang suy nghĩ. Trong tôn danh của Chúa Giê Su Kỵ Tô, A Men. ■

